

Svatováclavské NOVINY

Září 2020 | Neprodejné!

Národní svatováclavská pouť 2020

PROGRAM

Neděle 27. 9. 2020

- 19:30** Příjezd relikvie sv. Václava do Brandýsa nad Labem
Průvod od zámku do Staré Boleslavi
19:30 Fontána na Labi

Mariánské náměstí

- 19:50** Přivítání relikvie sv. Václava a modlitba za Vlast před bazilikou
Nanebevzetí Panny Marie
20:00 Svatováclavský koncert a nešpory v bazilice Nanebevzetí
Panny Marie

Pondělí 28. 9. 2020

Mariánské náměstí ve Staré Boleslavi

- 10:00** **POUTNÍ MŠE SVATÁ**
hlavní celebrant: J. Em. Marc kardinál Ouellet, prefekt
Kongregace pro biskupy
kazatel: J. Exc. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký

Poutní chrám Nanebevzetí Panny Marie

- 8:30** Mše svatá
14:00 Modlitba za národ u Palladia země České
15:30 Závěrečný koncert pro poutníky
*Joseph Haydn: STABAT MATER, oratorium pro sóla, sbor,
orchestr a varhanní continuo*
17:00 Odjezd relikvie sv. Václava na Pražský hrad
18:00 Mše svatá

Mariánské náměstí

- 13:00** Velký dechový orchestr Mělník
14:30 Liduščino divadlo
16:00 Kantoři
17:15 FF Band
18:15 Předávání Svatováclavské plakety
18:30 Petra Janů s kapelou

Náměstí sv. Václava

- 10:00–20:00** Historické tržiště

Staroboleslavská rezidence

- 11:00** Středověký svatováclavský jarmark v Klíčku
19:45 Průvod svatého Václava (přes Mariánské náměstí do Houšky)

Svatováclavské zamyšlení od Koňského trhu

Když otec vlasti Karel IV. (pokřtěný jako Václav), tvůrce a dovršitel svatováclavské tradice, zakládal Nové Město pražské, které mělo připomínat nový Jeruzalém, jeho vlastním středem se stalo nynější Karlovo náměstí s kaplí Božího Těla, tedy Kristova Těla. Tam byly uchovávány ostatky svatých, upomínky na Krista a jeho Matku Pannu Marii. Praha se tak stala jedním z velkých poutních center, kam po řadu let proudili poutníci z celé Evropy.

Barokní sv. Václav

Vedle tohoto velkého Karlova náměstí vznikl i velký prostor Koňského trhu a na toto místo připutoval sv. Václav, zcela pochopitelně že na koni, koncem 17. století. Jeho barokní jízdní socha je dílem téhož autora, který vytvořil i Mariánský sloup na Staroměstském náměstí – Jana Jiřího Bendla. V současné době je tato jízdní socha na Vyšehradě, kam ji po revolučních událostech roku 1848 vykazali tehdejší radní. Ptejme se však, co vedlo dobu, resp. sochaře J. J. Bendla, k tomu, aby na Koňském trhu vévodil tento svatý jezdec na pravém selském koni své doby. Na koni sedící postava knížete s vévodským kloboukem připomíná uspěchaného jezdce, ale kůň tak rychle nejede, v jeho

pokračování na straně 2

pokračování článku Svatováclavské zamyšlení od Koňského trhu ze str. 1

tváří čteme starost, starost o jeho zemi. Ano je to doba, kdy se musíme vypořádávat s třicetiletou válkou a s rebelií a cítíme, že země i národ jsou vnitřně ohrožováni.

Pod jeho jízdni sochou v revolučních svatodušních dnech v roce 1848 slouží bohoslužbu sám pražský arcibiskup baron Schrenk. V této atmosféře prosadí novinář a spisovatel Karel Havlíček Borovský změnu názvu. Dál už to nebude Koňský trh, ale Václavské náměstí. Tak, jako určitým politickým kruhům již v polovině 19. stol. vadil Mariánský sloup na Staroměstském náměstí, stejně tak vadil i sv. Václav na Koňském trhu. Ale síla Immaculaty, generalissimy a její přímluva byla mocnější, takže vydržela na tomto náměstí až do roku 1918. Dějiny však kráčeji neochvějně dál. V roce 1866, který téměř všichni máme zapsaný pod pojmem „bitva u Hradce Králové“, nebo „ztracená bitva“, Prusko porazilo Rakousko, a pruská armáda vstoupila do Prahy.

A v této chvíli přichází žádost, aby na Václavském náměstí znovu stanul sv. Václav, a to sv. Václav na koni. Byl to Jan Václav Myslbek, který byl pověřen a zvítězil v konkurzu díky Josefu Hlávkoví. Mizí poslední stopy Koňského trhu, koňská brána je zbourána a v jejím prostoru je zahájena výstavba Národního muzea. Tam na rampě tohoto muzea měl najít jezdecký pomník sv. Václava své místo, aby z výše této rampy vládl Václavskému náměstí. Když studujeme vývoj tohoto sousolí, pak si můžeme povšimnout, jak se proměnila i v Myslbekově myšlence postava sv. Václava. Z vévody v dekorativním stylu se stává rytíř v plné zbroji, jeho kůň nám připomíná dragouny, a je to také skutečně kůň dragounského pluku (sedmiletý hřebec Ardo III), protože bitva u Hradce Králové byla poznamenána masakrem rakouské kavalérie. Tam také padá z koně k zemi zraně-

ný poručík a pozdější pražský arcibiskup František de Paula Schonborn. Je to právě ten, který stál modelem pro poslední zhotovenou sochu sv. Vojtěcha na pomníku sv. Václava.

Sv. Václav jako bojovník

Vrátíme-li se zpět na Koňský trh, pak můžeme s jistotou tvrdit, že tam nepřijíždí vévoda, aby přijal hold svého lidu, ale je to ustaraný Bendlův sv. Václav. Bitvou u Hradce Králové (1866) končí naděje na konstituci, na trialitu, tedy na návrat suverenity a svobody. Na Václavské ná-

městí však přijíždí Myslbekův sv. Václav jako rytíř, jako bojovník v čele své vítězné družiny. To není vládce, který dává pokyny a vykřikuje: „Kupředu!“, ale je to bojovník (miles Christi), který velí: „Za mnou!“ A tak se ten vévoda z Pražského hradu promění v bojovníka, který nejenom umí sedět na koni a třímát meč a kopí, jak o tom svědčí jeho šrámy na lebce, ale je to jeden z lidu, je to ten, který s Podivenem navštěvuje chudé a opuštěné, usiluje o spravedlnost, dává amnestii a boří šibenice. A to je Myslbekův svatý Václav, neprovázejí ho rytíři, ti spí na Blaníku doposud, ale jeho družinu tvoří sv. Vojtěch.

Kníže sjednotitel

Přiznejme si po všech dějinných událostech, že to byl sv. Václav, který sjednotil lid své země, a také ti, kterým šlo o osud této země, dokázali tyto dvě tendence spojit a respektovat – ať to byl Jiří z Poděbrad, ať to byli Habsburkové (především ve třicetileté válce), nebo TGM v jeho předmluvě ke Svatováclavskému sborníku, či Václav Havel ve vyjádření k současným oslavám státních svátků. Tyto dny jsou odpovědí na naši cestu ke svobodnému a demokratickému státu po všech peripetích totalitních diktatur. Nejinak je tomu se svátkem sv. Václava.

Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím!

Dominik kardinál Duka

LINKA POMOCI HNUTÍ PRO ŽIVOT HLEDÁ POSILY!

Nepožadujeme žádné předchozí mimořádné vzdělání, spíše odhodlání pomáhat, životní zkušenost, ochotu být nablízku ženám, které se rozhodují v situaci nečekaného těhotenství, co dál, nebo prožívají traumatické stavy po prodělaném potratu. Jedná se obvykle o několik hodin měsíčně podle časových dispozic intervenanta. Školení zajistíme, lze pracovat dobrovolně nebo po uzavřeném smluvním závazku také za odměnu. Pracoviště se nachází v Praze.

Zájemci se mohou hlásit emailem na poradna@linkapomoci.cz nebo telefonní číslo **736 766 660** (Zdeňka Rybová).

Se sv. Václavem po boku

Hovoří-li se o sv. Václavu a svatováclavské tradici, vždy se mi vybaví scéna z bohoslužby konané 28. září 2018 ve Staré Boleslavi. Znovu před sebou vidím, jak po přímlovách přistupují k oltáři s obětími dary dva veteráni druhé světové války a zároveň s nimi mladý muž v uniformě Armády České republiky. Na jeho rukávu je vidět svatováclavská orlice, která dokládá, že jde o příslušníka 42. mechanizovaného praporu „Svatováclavského“. Totožnou nášivku drží v rukou jako jeden z darů a vzápětí ji položí přímo na oltář. On, stejně jako já a spolu s námi řada dalších vojáků, jsme v tu chvíli mysleli na to, že stejné označení měli na uniformách i tři příslušníci táborského praporu – Martin Marcin, Kamil Beneš a Patrik Štěpánek, kteří jen o několik týdnů dříve padli v dalekém Afghánistánu. A já jsem si v tu chvíli znovu uvědomil, jak obdivuhodně živá je vzpomínka na sv. Václava jako symbol státnosti a ochránce země v naší společnosti i mezi českými vojáky.

Se sv. Václavem na frontě

Naše vojáky provázel sv. Václav v obou krvavých světových válečných konfliktech. Na podzim 1914 stál u zrodu České družiny, první jednotky našeho odboje proti Rakousku-Uhersku, která právě na svátek sv. Václava 28. září 1914 obdržela v Kyjevě svůj prapor ozdobený svatováclavskou korunou. A toto významné datum si také čs. legionáři pravidelně připomínali i v letech následujících. Svatováclavská tradice měla své pevné místo i v dějinách prvo republikové armády, o čemž svědčí, že dragounský pluk 8 dislokovaný v Pardubicích, nesl čestný název „Knížete Václava Svatého.“ Svatováclavský chorál, který v září 1937 vyprovázel na poslední cestu našeho prvního prezidenta T. G. Masaryka.

Po tragických mnichovských událostech na podzim 1938 usedá ve své vile na Vinohradech k psacímu stolu spisovatel Karel Čapek a v tíživé atmosféře druhé republiky píše jeden ze svých posledních textů - hovoří v něm o anglické koledě o dobrotivém králi Václavovi a vyjadřuje přesvědčení, že i my jednou půjdeme v jeho hřejivých stopách. V letech následujících provázel sv. Václav jako národní patron opět naše vojáky na všech frontách a obraceli se k němu i ti, kdo bojovali na té domácí, jež si svou krutostí nijak nezadala se skutečným bojištěm.

Mimořádnou sílu odkazu sv. Václava si velice dobře uvědomovali nacisté, kteří se ho opakovaně pokusili zneužít, anebo alespoň oslabit. Reinhard Heydrich zcela záměrně nastupuje do funkce zastupujícího říšského protektora právě v předvečer svátku sv. Václava a o den později vyhláší stanné právo, kterému již v ten den padnou za obět první výrazné české osobnosti. Heydrich sám v té době opakovaně hovoří o tom, že je zapotřebí rozvíjet pokřiveně vykládaný svatováclavský kult a využít ho k rozbití jednoty české společnosti. To se však nikdy nepodařilo. K osobnosti sv. Václava se národ obracel i ve zlomových letech, která následovala - v době Pražského jara, ve dnech sovětské okupace, v době Palachova týdne a samozřejmě v listopadu 1989.

Nedej zahynouti!

Osobnost sv. Václava má mimořádné postavení i v dějinách současné Armády České republiky. V dalekém Afghánistánu je možné na pancířích našich obrněných transportérů spatřit postavu světce s nápisem „Sv. Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím!“ Úcta k této vynikající osob-

nosti je vyjádřena i tím, že 42. mechanizovaný prapor dislokovaný v Táboře nese čestný název „Svatováclavský“.

Vraťme se však ještě jednou hlouběji do dějin. V srpnu 1938 proběhlo ve Vojenské akademii v Hranicích slavnostní vyřazení nových poručíků. Tehdejší velitel školy brigádní generál Otakar Zahálka (za okupace popravený nacisty) při této příležitosti přednesl jeden ze svých nepůsobivějších projevů. Uzavřel ho slovy: „Buďte přímí a upřímní v jednání, nevolte ve svůj prospěch nerovných a klikatých cest. Vryjte si do srdcí, že důstojník žije a umírá za ideály.“ Jsem přesvědčen, že ony ideály jsou důvodem, proč je dodnes odkaz sv. Václava tak živý. On byl totiž nejen panovníkem, který stál u kolébky našeho národa, křesťanem, státníkem a v neposlední řadě světce, ale také mužem, který měl své ideály, bojoval za ně a nakonec pro ně i zemřel. Tím dal velký příklad nám všem.

Eduard Stehlík

Obrněná vozidla typu MaxxPro používaná českým OMLT týmem v provincii Wardak (Afghánistán srpen 2013).

ALLIANCE PRO RODINU

Převratná kniha
Walt Heyer
Odvrácená tvář
transgenderu
objednávejte na:
alipro.cz/eshop

V čem je odkaz sv. Václava přínosný pro dnešek a dnešní českou společnost?

Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický

Svatý Václav je nám, dnešním křesťanům a současně občanům České republiky, blízký i vzdálený. Vzdálený tím, že nejsme vždy schopni a ochotni odpustit a zapomenout tomu, kdo by nám ublížil. On to uměl, a konal to vznešeně a pohotově: „Odpouštím ti, bratře!“, zdá se, že to byla jedna z posledních vět, vyřčených ve chvíli umírání. Někdy se my zpěčujeme druhým odpustit i při daleko menších nespravedlnostech, které bychom měli v duchu sv. Václava přejít a na ně zapomenout, kdyby nám sv. Václav byl opravdu blízký. Rozhodně je nám ale blízký tím, že podobně jako on od své babičky, starší příbuzné katoličky, i my mnozí současní křesťané v Boha věříme díky našim drahým starším příbuzným, když jsme i na své vlastní oči viděli, že oni pro svou víru trpěli. V pronásledováních zůstali Kristu věrni, a proč bychom, podle jejich příkladu a často už i přispěním jejich nebeských přímluv, nemohli zůstat věrni Kristu také my?

Zdeněk Wassebauer, světící biskup pražský

Dlouhodobě vnímám sv. Václava jako knížete pokoje. Jako statečného představitele lidu, který se nebojí obléci brnění, vzít do ruky meč a hájit pravdu, spravedlnost a právo. Dává ale přednost smíření a pokoji. V mysli mi zní slova žalmu 120: „Dlouho již bydlím u těch, kteří nenávidí pokoj. Když já mluvím o míru, oni chtějí válku“. Kéž by nás všechny sv. Václav inspiroval k tomu, být tvůrci pokoje a dorozumění uprostřed všech nedorozumění a turbulencí v naší zemi.

Jitka Chalánková, senátorka

Osobnost knížete Václava se vynořuje z hlubin věků se stále zřetelnějším poselstvím. Kníže Václav byl moudrým a talentovaným panovníkem. Dokonce i ty tolik dnes odsuzované platby do Saska měly význam pro uchování české státnosti a samostatnosti. Václav byl hluboce věřící, ochránce chudých a odmítal otroctví. Právě víra v Boha a pokora ukazuje cestu. A pro mne je i krásný odkaz babičky Ludmily, která Václava k víře přivedla. Ukazuje význam prarodičů ve výchově dětí žádoucím směrem.

Jan Bartošek, poslanec PSP ČR a místopředseda KDU-ČSL

Státnický a duchovní. Sv. Václav byl jeden z tvůrců českého státu. Jednoznačně jej orientoval křesťanským, západním směrem. Jako patron své země se stal jejím ztělesněním a symbolem. Dokonale to vystihl Karel IV, který českou královskou korunu svěřil sv. Václavu a pozemští panovníci ji mají jen propůjčenou. Politici by si měli uvědomit, že svoji moc zde mají jen svěřenou a dočasnou. To, co sv. Václav vykonal a představuje, naopak trvá.

Alexandr Vondra, europoslanec a místopředseda ODS

Sv. Václav po právu byl, je a zůstane naším hlavním zemským patronem. Za prvé – jako vzor zbožnosti a křesťanských ctností, kterých se nám, obyčejným hříšníkům, často nedostává. Za druhé – jako vzor státníka v srdci Evropy, který se se sousedy dokázal domluvit. „Proti všem“ není a nemůže být náš národní program. A za třetí jako kníže a rytíř, který nám svou přílbicí, kopím a praporem ukazuje, že čas od času musíme za naši věc také bojovat. V těžkých chvílích se národ shromažďuje před jeho sochou v centru země a jistě tak učiní i v budoucnosti, bude-li to potřeba. Všechno je to ostatně řečené ve Svatováclavském chorálu. Jestliže naše oficiální hymna začíná otazníkem a končí jakousi lyrickou výpovědí o krásách naší země, pak tento chorál nás vykřičníkem vede k tomu, co my jako lidé máme opravdu dělat! Pro mě osobně je to ta pravá hymna.

Jana Jochová Trlicová, předsedkyně Aliance pro rodinu

Čím jsem starší, tím víc chápu, jak je důležité oceňovat rodinu a rodinný život, protože to dnes zdaleka nejsou tak samozřejmé věci, za jaké je spousta lidí stále považuje. Svatý Václav pocházel ze složité rodiny, nevybral si – stejně jako nikdo z nás své rodiče ani sourozence – a na rozdíl od nich našel a navázal na dílo své babičky sv. Ludmily. Jeho odkaz nám může kromě mnoha jiného říci také to, že navzdory tomu, že zlé věci jsou a stávají se i v našich rodinách, i my máme šanci najít si své dobré vzory a stát se svatými.

Milan Novák, organizátor Svatováclavských slavností

Svatý kníže Václav si ve své inspirované moudrosti uvědomoval, že křesťanství přináší kulturu, vzdělanost a mravní řád, a to platí stále, jak ukazují zkušenosti posledních staletí: věda bez mravní odpovědnosti otevírá lidstvu nebezpečné varianty vývoje. Věděl, že národy v Evropě mají budoucnost jen v míru a jen ve společenství, které ovšem musí ctít princip subsidiarity, aby byla respektována suverenity národů i menšin: to spatřujeme v uznání vlády římského krále zároveň s Václavovou snahou o zřízení českého biskupství, i v legendickém obraze střetu s Radslavem Zlickým, kterému jako zemský vladař ponechává vládu na jeho území. Tisíc let dějin na podstatě věci zřejmě nic nezměnilo: konceptu společné Evropy, v níž země svatého Václava nepochybně mají své místo, dnes chybí moudrost křesťanské vlády a subsidiarita.

Jaroslav Šebek, historik

Svatováclavská úcta je nejdéle kontinuálně udržovanou národní tradicí. Proto se také do ní promítaly různé politické i ideové vlivy. I navzdory momentům zneužití ve 20. století se vždy v těch zlomových okamžicích (1918, 1968, 1989) semkli lidé, jakoby hledali onu nadpřirozenou ochranu zemského patrona. Také dnes, kdy se společenský život atomizuje do skupinek, které spolu jen obtížně hledají společnou řeč, je nutné hledat společný národní příběh, který bude stmelovat. A k němu svatováclavská úcta patří. Na svatém knížeti je třeba ocenit i to, že dokázal ve své době vystihnout ty podstatné body, které pomohly zachovat existenci rodícího se státu. Také nyní političtí i církevní představitelé mají hledat ta skutečně podstatná témata a neplout jen v pění dnů.

Zdeňka Rybová, místopředsedkyně Hnutí pro život ČR

Svatý Václav je pro mne symbolem osobnosti, která dokázala své talenty a veškerá obdarování proměnit v čisté dobro. Jeho odkaz máme na očích v podobě pražské katedrály, která je mj. výsledkem Václavových diplomatických vloh. Co si však jako obyčejný smrtelník беру od něj k srdci já je věrnost Bohu a láska transformovaná v činy. Víme, že denně chodil na mši svatou, díky této posile zásadně ovlivnil tehdejší trh s otroky, které statečně vykupoval, byl aktivně nablízku kněžím, pro které pekl mešní chléb a pěstoval vinnou révu, bořil šibenice a těšil sirotky i vdovy. Našel si potřebné a těm sloužil. Nebylo to však pokrytectví panovníka, jenž by chtěl vypadat pokorně. Bylo to právě následování příkladu Ježíše Krista.

Roman Joch, ředitel Občanského institutu

Sv. Václav znamená pro většinu dnešních Čechů asi to, co Alfréd Veliký po většinu dnešních Angličanů – vědí, že na počátku národních dějin kdysi byl, byl důležitý, ale jinak o něm zase až tak moc nevědí. Více nacionalistické národy, např. Irové či Maďaři, o sv. Patriku resp. sv. Štěpánu uherském zřejmě vědí víc. Je to paradox, že více nacionalistické národy vědí o svých světcích, kteří z principu věci patří k církvi univerzální (svaté, všeobecné, apoštolské) víc, než národy méně nacionalistické. Anglický katolický historik Christopher Dawson totiž napsal, že to nikoli národy vytvořily Evropu, nýbrž Evropa vytvořila národy – Evropa chápána jako západní křesťanská civilizace, západní křesťanstvo, Res Publica Christiana – tím, že jim udělila křesťanskou identitu. Jinými slovy, před sv. Václavem jsme byli jen sebrankou barbarských pohanských kmenů. Se sv. Václavem jsme se stali evropským civilizujícím se a časem i (trochu) civilizovaným národem. V tom je jeho význam i velikost.

Tomáš Machula, emeritní rektor Jihočeské univerzity

Každý národ, ať už ho definujeme etnicky, lokálně nebo jazykově, má svůj zakladatelský příběh, ke kterému se vrací a na který odkazuje. Jsou to ony „dobré tradice dávné státnosti zemí Koruny české“, o nichž se mluví v preambuli k Ústavě České republiky. Pro náš národní příběh je zásadní, že jeden z prvních našich vládců, které můžeme historicky vystopovat, je uctíván jako křesťanský světec. A tato úcta je dlouhodobá a pevná. Projevuje se různými způsoby a zdaleka se netýká jen praktikujících katolíků. Máme v tomto smyslu více než tisíciletou historii, která zavazuje a zároveň nám dává sílu. A je to historie křesťanská. Prakticky všechny významné osobnosti našich dějin byly tak či onak spojené s křesťanstvím. Často jsou kontroverzní, protože naše historické vnitřní spory byly také především náboženské. Na úsvitu našich dějin však máme národně a nábožensky nekontroverzní mučedníky, hlavně – sv. Václava, sv. Ludmilu a sv. Vojtěcha (vlastně představitele vlády, rodiny a kléru). A asi není překvapivé, že moderními národně a nábožensky nekontroverzními světy našeho národa jsou také mučedníci – tentokrát doby nacismu a komunismu. Mučedník sv. Václav prostě „nedal zahynouti nám“ a nedá „ni budoucím“.

Zrození přemyslovského státu

Ve střední Evropě vládla počátkem 9. století složitá situace. O moc zde soupeřila dvě knížectví – moravské pod vládou Mojmíra I., jenž měl zřejmě své sídlo v Mikulčicích, a Nitranské knížectví se střediskem v Nitře, v níž sídlil kníže Pribina. Vekomoravská říše se stala prvním velkým státním útvarem na území historických zemí koruny České. Avšak neměla dlouhého trvání – padla pod náporom kočovných Maďarů v roce 907 (či 922). V Čechách postupně nabýval moci rod Přemyslovců se sídlem v Levém Hradci.

Za vlády moravského knížete Svatopluka byly Čechy závislé na Velké Moravě, správcem v Čechách se stal kníže Bořivoj. Čechy již v té době byly křesťanskou zemí, když v roce 845 přijalo křest v Řezně 14 českých velmožů a později první doložený Přemyslovec Bořivoj (852?-890?) byl pokřtěn moravským metropolitou Metodějem. Následně pak přijala křest Bořivojova manželka kněžna sv. Ludmila, která byla z kmene polabských Slovanů, kterého vytlačoval z jejich území Jindřich Ptáčník. Z téhož etnika, avšak z kmene Stodoranů, pocházela i Ludmilina snacha, manželka knížete Vratislava a matka sv. Václava Drahomíra. Nástupcem Bořivojovým, jehož tělo spočinulo v kostelíku Panny Marie na Pražském hradě (v rotundě sv. Víta) se stal jeho syn Spytihněv

(875?-915), který se v roce 895 zbavil nadvlády Velké Moravy a začal se orientovat na Bavorsko. V Řezně (Regensburg) uznal nadřazenost východofranské říše a jejího vládce Arnulfa, což znamenalo i příklon Čech k západní latinské kultuře. Za vlády Spytihněva I. byla celá plošina ostrohu nad řekou Vltavou, kde již stál Bořivojem vystavěný kostelík Panny Marie, obehnan obranným valem a byl zde zbudován knížecí palác. Byly tak položeny základy starobylého sídla českých knížat a králů

© Člověk a víra

– Pražského hradu. Spytihněv nechal také vybudovat na hranicích přemyslovské domény soustavu hradů (Tetín, Budeč, Mělník, Líbušín, Lštěň, Stará Boleslav, Mělník). Po smrti Spytihněvově v roce 915 nastoupil na knížecí stolec jeho mladší bratr Vratislav I. (888-921). Záhy po té, co ode-

šel na věčnost, se knížetem stal nezletilý Václav. Žárlivá Drahomíra nechala 15. září 921 zavraždit na Tetíně svoji tchyni sv. Ludmilu, jejíž tělo pak přenesl do basiliky sv. Jiří na Pražském hradě sv. Václav.

V roce 929 král Jindřich Ptáčník vytáhl s bavorským Arnulfem do Čech, kde si chtěli vojensky podrobit knížete Václava. Ten zabránil válce tím, že se zavázal platit Tribut pacis (500 hřiven stříbra a 120 volů). Jako výraz duchovního spříznění obdržel sv. Václav od Jindřicha rámě sv. Víta, které Václav věnoval nově založenému metropolitnímu kostelu sv. Víta na Pražském hradě. Prostřednictvím těchto relikvií jsme se stali duchovními příbuznými Sasů. Sv. Václav byl v roce 935 zavražděn ve Staré Boleslavi, ale další vývoj českého státu, cestu, kterou věčný vládce naší země vytýčil, se zcela potvrdil.

Rozhodujícím momentem pro formování a udržení českého státu bylo přijetí křesťanství a tím i křesťanské kultury a hrdá koexistence s ostatními národy střední Evropy (Bavoři, Sasové, Poláci Uhři), ať už hájená zbraněmi či potvrzená smlouvami.

Jan Royt

Autor je historik umění, prorektor pro tvůrčí a ediční činnost Univerzity Karlovy.

Stará Boleslav knížecí i královská

Poutní Stará Boleslav je od roku 2011 bohatší o tradici jednoho z nejmladších českých světců, „císaře míru“ a posledního českého krále, blahoslaveného Karla I. Z Domu Rakouského (v roce 2004 ho blahoslavlil svatý papež Jan Pavel II.). Na místech, kde mezi léty 1908-1912 jako mladík plnil svoji vojenskou službu a uprostřed zdejší české společnosti se seznamoval s národními tradicemi sv. Václava a Palladia, byla umístěna jeho relikvie. Tisíc let příběhu českých dějin a české státnosti, na jehož počátku stojí svatý kníže Václav Přemyslovec (†935), se ve Staré Boleslavi symbolicky dovršuje v osobě posledního českého panovníka blahoslaveného Karla (†1922), který

je rovněž dědicem přemyslovské krve po sv. Ludmile (†921).

V posledních letech, kdy probíhala celková oprava mariánské svatyně, se místem jeho úcty stal také kostel Obrácení sv. Pavla v sousedním Brandýse nad Labem, nedaleko zámku, kde pozdější císař a král Karel I. žil a který si v roce 1917 zakoupil jako své osobní sídlo v Čechách. Ve znovuotevřeném chrámu Nanebevzetí Panny Marie se relikvie bl. Karla I. objeví v novém relikviáři z dílny předního umělce Jiřího Urbana v nové instalaci. Její požehnání proběhne v rámci slavnostní mše sv. dne 31. října 2020, kterou tu v pravé poledne bude za účasti představitelů meziná-

rodní Modlitební ligy císaře Karla za mír mezi národy a řádů celebrovat Jeho Excelence papežský nuncius Mons. Daniel Balvo. Slavnost bude v 15 hodin pokračovat koncertem Růžencových sonát vynikajícího barokního skladatele Jindřicha Ignáce Biebera (narozeneho roku 1644 ve Stráži pod Ralskem) v provedení virtuozky ve hře na barokní housle Lucie Sedlákové-Hůlové za spolupráce předního varhaníka prof. Jaroslava Tůmy.

Milan Novák

...
*Aby se tak Evropa vrátila k své první lásce
holdující Beránkovi
aby se tak můj národ vrátil
svatý Václave*

*Abychom na všech stranách
s královstvím Božím hraničili
a hnáni k tobě strachem, jež vábí,
láskou, jež se třese
abychom na poušti nepřítomnosti slávy tvé
nezabloudili, ó Kriste, jak blížíš se mezi svícny
První i Poslední, co od smrti klíče máš
Cesto, po níž se rozběhnou
beránci s vlky
tam -*

Jan Zahradníček - La Saletta

DUCHOVNÍ STŘED EVROPY
– dějiny Mariánského sloupu
na Staroměstském náměstí 1650–2020
autoři **Petr Blažek a Vojtěch Pokorný**

Hlavním tématem nové knihy jsou historické události spojené se vznikem, existencí, stržením a obnovením Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Součástí knihy je rozsáhlá obrazová příloha, která obsahuje řadu doposud nepublikovaných fotografií.

Stará Boleslav se stane centrem Svatováclavských studií

Péče o svatováclavskou tradici bude úkolem plánovaného ústavu české státnosti s názvem Svatováclavská studia, s jehož vybudováním se počítá ve Staré Boleslavi. Memorandum o poskytnutí prostor pro jeho sídlo mezi místní kolegiální kapitulou a Společností pro Svatováclavská studia spolupodepsal 14. srpna v místní bazilice Nanebevzetí Panny Marie také Dominik kardinál Duka.

„Naši ambicí je vybudovat instituci, která bude pečovat jak o studium, dokumentaci a popularizaci odkazu svatého Václava, tak i mapovat vývoj naší státnosti a formulovat její potřeby v přítomnosti i budoucnosti“, říká předseda spolku, který zřízení ústavu připravuje, filozof a teolog Roman Cardal. Podle jeho slov se nový projekt inspiroval ve Francii, kde už léta úspěšně funguje Společnost pro odkaz Johanky z Arku.

A čím konkrétně se nový ústav bude zabývat? „Samotná činnost ústavu by se rozpadala do tří oblastí: na dokumentační a archivní činnost, na pořádání stálých i příležitostných výstav a konferencí a na činnost odborného think-tanku. Ten by se zabýval českou státností v návaz-

nosti na historii, filozofii, teologii, ústavní právo, mezinárodní vztahy, národní bezpečnost, naše strategické zájmy, vzdělání, kulturu, tradiční rodinu a její ochranu“, popisuje záměry spolku ekonom Václav Liška.

Podle Romana Cardala by se Svatováclavská studia měl stát celonárodní institucí s celostátním významem. „Na jeho existenci by měl participovat nejen stát, ale i municipality, vysoké školy, národní kulturní a vědecké instituce, stejně jako klíčové české svazy a spolky a významné české privátní subjekty, se kterými chceme navázat dlouhodobé partnerství“, vysvětluje. Ústav by podle jeho slov byl financován výlučně z darů českých právnických osob a spolků a příspěvků českých nadačních fondů a nadací a principálně neusiluje o žádné financování ze zahraničí.

„Pečovat o uchování a kontinuitu tradic spojených s historií českého národa, jeho slovanských kořenů a jeho státnosti je nanejvýš aktuální dnes, kdy cítíme, že náš národ a náš stát může čelit různým vnějším hrozbám“, uzavírá generál Miroslav Kostelka.

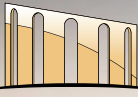

Jedna věc dnes vyžaduje nezměrnou odvahu:
HLÁSAT SAMOZŘEJMOSTI.
G. K. Chesterton

www.konzervativninoviny.cz

Předseda Společnosti pro Svatováclavská studia, z.s. PhDr. Roman Cardal, PhD. představuje svatováclavský projekt za účasti probosť Kolegiální kapituly svatých Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi Libora Bulína a arcibiskupa pražského a primase českého, Dominika kardinála Duky před podpisem společného Memoranda o porozumění v pátek 14. 8. 2020 v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi, kde je opět uloženo Palladium země České.

KALIMETA
— Centrum vzdělávání a relaxace —

Unikátní kruhová stavba novodobého hudebního chrámu KALIMETA vítá všechny moudré a vědomé lidi k návštěvě seminářů, přednášek, workshopů a koncertů. Kruhový hudební sál je vybaven veškerou profesionální studiovou zvukovou technikou, divadelními světly a projekcí. V sále je k dispozici jedno z nejvyšších klavírních křidel Steinway & Sons limitované série Sunburst Collection v České republice.

Připravujeme semináře o zdraví, veganské rostlinné stravě, výživě ducha i těla. Rezervujte si Váš termín Vašeho semináře. Pohlédněte na Internetovou prezentaci: www.KALIMETA.cz. Děkujeme a těšíme se na Vaši návštěvu.

S úctou KALIMETA

Zneužití tradice

„Budeme-li svorni a jednotni, budeme-li se upřímně řídit politikou knížete Václava, nezahyneme a chorál svatováclavský nebude již modlitbou v nouzi, nýbrž slavnou připomínkou slibů, jež jsme dali říši v jejím velkém boji za lepší svět.“

(Emanuel Moravec, 28. 9. 1942)

„Slavnost zahájil předseda Okresního národního výboru Uherské Hradiště Lapčák. Již jeho první slova: ‚Sešli jsme se na této mírové slavnosti...‘ vyvolala nesouhlasný pískot. ... Český ministr kultury Klusák se snažil více improvizovat a vypouštěl ze svého projevu kontroverznější pasáže. Ve svém zpočátku ještě sebevědomém projevu apeloval na národní citění a odděloval mravní a kulturní hodnoty od křesťanské víry.“

(Jaroslava Hamšíková: Velehradská pouť 1985, Getsemany, březen 2003)

Jako nemají dva lidé stejné otisky prstů, tak rozličné jsou cesty ke spáse. Platí to pro každého z nás a nejen pro světce – nalezneme mezi nimi jak svaté panny, tak hrdiny v boji, učence i obětavé matky. Životní osudy sv. Václava na straně jedné a sv. Cyrila se sv. Metodějem na straně druhé sice mají společné to hlavní – následovali Krista, ale kromě toho bychom snadno našli více rozdílů než podobností. Touha totalitních režimů působících na území naší vlasti ovládat celý život všech lidí však zvláštním způsobem spojila osud tradic, které se s těmito světci pojí. Národní socialisté (nacisté) i socialisté internacionální (komunisté) právem nahlížejí na Církev jako na zásadní překážku na cestě k totální moci. Člověkem důvěřujícím Bohu, který má oporu v Církvi, je totiž velmi náročné, často až téměř nemožné manipulovat. Representanti obou totalitních odnoží socialismu proto žalářovali, vyháněli a zabíjeli ty, u kterých tušili nekompromisní nepoddajnost. Jiné, u kterých předpokládali naději na úspěch, se pokoušeli zastrašit, a všechny pak zmást, podvést a obelhat. Součástí oné poslední zmíněné části celkové proticírkevní strategie bylo právě zneužití sva-

továclavské a cyrilo-metodějské tradice, snaha o jejich překroucení, vyprázdnění a naplnění jiným, lživým obsahem.

Přitom přesvědčit někoho o tom, že světec (sic!) ve skutečnosti stál proti Církvi, nebo s ní měl alespoň málo společného, popř. že tím správným postojem Církve je vlastně podpora totalitarismu, to chce

opravdu zručného propagandistu. Ale ani sebeodhodlanější a sebezkušenější fabulátor nemůže uspět, pokud hovoří k lidem, kteří jsou ve svém přesvědčení pevní. To je naše odpovědnost: vědět čemu a hlavně komu jsme uvěřili, dokázat to obhájit v případné konfrontaci a v rámci možností znát skutečné osudy těch, kteří svými životy svědčili o Kristu. Je to naše odpovědnost primárně k sobě samým, ale v důsledku, právě z uvedených důvodů, odpovědnost společenská či dokonce politická.

Svatý Václav, stejně jako svatí bratři ze Soluně již nekalým záměrem nedobrovolně posloužili a je málo pravděpodobné, že zrovna oni by se znovu stali nástrojem podvodu. Pokud ještě někdy dojde ke zneužití tradice některého světce spojeného významně s naší vlastí, dovolil bych si odhadnout, že to tentokrát bude žena. Komu Církev překáží na cestě k moci dnes?

Jan Kubalčík

Autor je předsedou Konzervativní strany

Co jsou Konzervativní noviny?

Konzervativní noviny nabízejí na svých internetových stránkách nebo na Facebooku každodenní zpravodajství a komentáře k událostem doma i ve světě. Na obsahu se podílejí také významné osobnosti a zahraniční spolupracovníci. A to vše z konzervativního hlediska, vedení úctou k rodině, svobodě a tradici a láskou k vlasti. Leží nám na srdci uchování hodnot naší západní civilizace založené na židovsko-anticko-křesťanských kořenech!

Na našich stránkách je také možnost si objednat tištěný čtvrtletník, který je souhrnem nejlepších článků za předchozí období, vždy však s bonusem navíc.

Navštivte **www.konzervativniny.cz**!

Svatováclavské noviny byly vydány ve spolupráci Konzervativních novin s Maticí staroboleslavskou, z.s. Kontaktovat nás můžete na **info@konzervativni.cz**